

Sygn. akt I Ca 306/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Bojakowska

Sędziowie SSO Antoni Smus

SSO Joanna Składowska

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2014 r. w Sieradzu

na rozprawie sprawy

z powództwa Gminy Ł.

przeciwko A. G. i L. G.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 12 marca 2014 r. sygn. akt I C 436/12

1) oddala apelację;

2) zasądza solidarnie od pozwanych A. G. i L. G. na rzecz Gminy Ł. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji.

Sygn. akt I Ca 306/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 16 lutego 2012r. skierowanym do Sadu Rejonowego w Łasku powód - Gmina Ł.- wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty, że pozwani L. G. i A. G. są zobowiązani w ciągu dwóch tygodni od dnia otrzymania nakazu zapłaty zapłacić powodowi kwotę 30 462 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 15 231 złotych od dnia 1 kwietnia 2010r. do dnia zapłaty i od kwoty 15 231 zł od dnia 1 kwietnia 2011r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W dniu 9 marca 2012r. w sprawie sygn. akt I Nc 85/12 Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo, wydając nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Od wydanego nakazu pozwani wnieśli sprzeciw, domagając się oddalenia powództwa.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 marca 2014r., wydanym w sprawie I C 436/12 Sąd Rejonowy zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz Gminy Ł. kwotę 30 462 złotych z ustawowymi odsetkami zgodnie z żądaniem pozwu oraz kosztami procesu w wysokości 3 941 złotych.

Rozstrzygnięcie zapadło przy następujących ustaleniach i wnioskach:

Decyzją z dnia 2 grudnia 2009 r. nr (...). (...) Gmina Ł. dokonała wypowiedzenia wysokości dotychczasowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu położonego w Ł., obręb dziewiąty, przy ulicy (...) o pow. 1, 0217 ha, oznaczonego nr 64/, dla którego prowadzona jest księga wieczysta Kw (...), stanowiącego własność Gminy Ł., którego użytkowaniem wieczystym pozostawali L. G. i A. G.. Zaproponowano ustalenie opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego wyżej opisanej działki w wysokości 15 231 złotych, płatnych od dnia 1 stycznia 2010r. Decyzja doręczona pozwanym w dniu 11 grudnia 2009r. zawierała pouczenie, iż w przypadku kwestionowania nowej wysokości opłaty rocznej, użytkownik wieczysty może w terminie 30 dni od dnia otrzymania wypowiedzenia złożyć wnioski do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w S. za pośrednictwem Burmistrza Ł. o ustalenie, iż aktualizacja opłaty jest nieuzasadniona albo jest uzasadniona w innej wysokości, a w przypadku niezłożenia wniosku we wskazanym terminie, użytkownik wieczysty obowiązany jest wnieść opłatę w nowej wysokości.

Pismami z dnia 16 czerwca 2011r. i 25 sierpnia 2011r., odebranymi przez pozwaną L. G. - odpowiednio - w dniach 4 lipca 2011r. i 29 sierpnia 2011r., powód wzywał pozwanych do natychmiastowego uregulowania należności za 2010 i 2011 rok.

Pozwani złożyli zawiadomienie o przestępstwie polegającym na podrobieniu podpisów L. G. na zwrotnych potwierdzeniach odbioru korespondencji pocztowej w dniu 11 grudnia 2009r. przesłanej przez Urząd Miejski w Ł. oznaczonej nr (...). (...). Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2012r. Komenda Powiatowa Policji w Ł. odmówiła wszczęcia dochodzenia w sprawie podrobienia podpisów L. G. - wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego. Postanowienie to zostało w dniu 16 października 2012r. zatwierdzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Łasku w sprawie Ds. 1311/12. Postanowieniem z dnia 21 marca 2013r. Sąd Rejonowy w Łasku w sprawie sygn. akt II Kp 229/12, na skutek zażalenia wniesionego przez L. G., utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Prokuratora.

Sąd Rejonowy podkreślił, iż Gmina Ł. dochodzi roszczeń wobec pozwanych w związku z decyzją administracyjną wydaną w oparciu o art. 77 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity z 2010 r. Dz. U. Nr 102, poz. 651 z późn. zm.), a postępowanie dotyczące aktualizacji opłaty za użytkowanie wieczyste prowadzone było przez Gminę w oparciu o procedurę wynikającą z ustawy Kodeks postępowania administracyjnego. W sprawie złożono ostateczną decyzję administracyjną. Uchylenie lub zmiana takiej decyzji, stwierdzenie jej nieważności oraz wznowienie postępowania może nastąpić tylko w przypadku przewidzianych w kodeksie postępowania administracyjnego lub ustawach szczególnych. Zasadą jest związanie sądów powszechnych decyzją administracyjną. Należy przez to rozumieć przede wszystkim nakaz respektowania treści rozstrzygnięcia zawartego w decyzji oraz zakaz ingerowania w tę treść, rozumiany jako możliwość pominięcia lub modyfikacji skutków wynikających z decyzji. Oznacza to, że dopóki decyzja ostateczna nie zostanie w sposób wiążący uchylona przez kompetentny organ administracji lub sąd administracyjny z powodu jej nielegalności lub nieważności, to są powszechny, niemający przyznanej ustawowej kompetencji do zniesienia obowiązywania decyzji administracyjnej, musi uznawać akt mający wszystkie cechy decyzji za wiążący i ważny.

Z przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego wynikało, iż pozwani nie uiścili należnych opłat za 2010 i 2011r. w kwotach wcześniej obowiązujących. Nadto wiedząc o treści wydanej decyzji, co najmniej w dniu doręczenia nakazu zapłaty, nie złożyli wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania, ani nie podjęli działań zamierzających do uchylenia tej decyzji, wobec czego obowiązani są do zapłaty na rzecz Gminy Ł. zaktualizowanych opłat za lata 2010 i 2011.

Pozwani zaskarżyli wyrok Sądu Rejonowego w całości apelacją, zarzucając naruszenie:

a): art. 232 zd. 2 kpc w zw. z art. 278 § 1 kpc w zw. z art. 3 kpc - poprzez nie dopuszczenie z urzędu dowodu niewskazanego przez pozwanych w postaci dowodu z opinii biegłego z zakresu pisma - w celu sprawdzenia, czy podpis L. G. na zwrotnym poświadczeniu odbioru z dnia 11 grudnia 2009r. został podrobiony, a ponieważ w sprawie Ds. 1311/12 nie badano pisma dopuszczenie z urzędu takiego dowodu było szczególnie uzasadnione i oczywiste;

b): art. 177 § 1 pkt 4 kpc - poprzez nierozważenie możliwości zawieszenia postępowania z urzędu z uwagi na ujawnienie się czynu w postaci możliwego sfalszowania podpisu L. G., którego ustalenie na drodze karnej miałoby wpływ na rozstrzygnięcie w sprawie cywilnej w zakresie wysokości opłaty rocznej i daty, od której powód mógłby żądać odsetek;

c): art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 244 § 1 kpc w zw. z art. 379 pkt 5 kpc - poprzez nieuwzględnienie, że decyzja administracyjna, aby weszła do obrotu prawnego musi być prawidłowo doręczona i brak tej cechy, a postępowanie nie wykluczyło, że taka okoliczność w niniejszej sprawie istnieje powoduje, że przedmiotowa decyzja z 02 grudnia 2009r. nie wiąże Sądu. Pozwani zaś na potrzeby sprawy przedłożyli prywatną opinię biegłego z zakresu pisma - psychologa - grafologa A. K. z dnia 11 stycznia 2013r., z której to opinii wynika, że przedmiotowy podpis L. G. został podrobiony.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Strona powodowa domagała się oddalenia apelacji i zasądzenia od pozwanych kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odnosząc się w pierwszym rzędzie do zarzutów naruszenia przepisów regulujących postępowanie dowodowe wskazać należy, iż zgodnie z art. 227 kpc, przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Tymczasem w sprawie przedmiotowej obowiązek pozwanych, którego spełnienia dochodzono pozwem wynikał z decyzji administracyjnej opatrzonej klauzulą organu administracji, iż jest ostateczna i podlega wykonaniu. Jak prawidłowo przyjął Sąd Rejonowy, decyzja administracyjna ostateczna staje się wykonalna i wchodzi do obrotu prawnego, wywołując skutki prawne wobec jej adresatów, jak również wobec innych uczestników obrotu prawnego, a organ administracyjny może decyzję taką wzruszyć tylko w sytuacjach i na zasadach ustalonych w kodeksie postępowania administracyjnego albo w przepisach szczególnych. Sądy cywilne są związane takimi decyzjami organów administracji, wydanymi w granicach ich ustawowej kompetencji, bowiem dla wykonywania funkcji wymiaru sprawiedliwości i funkcji administracji państwowej powołane są odrębnie ukształtowane organy państwowe. Poza wyjątkami ustawowymi zatem decyzje administracyjne nie podlegają kontroli sądu cywilnego (por: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2003r., I CK 345/03, LEX nr 151628 oraz z dnia 29 stycznia 2008r., I UK 173/07, OSNP 2009/5-6/78). Skoro zatem decyzja o ustaleniu nowej opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nie została wyeliminowana we właściwym trybie z obrotu prawnego, Sąd w postępowaniu cywilnym był nią związany, a badanie prawidłowości przebiegu postępowania administracyjnego, w szczególności w zakresie oceny skuteczności doręczania korespondencji leżało poza zakresem kognicji Sądu. Stąd okoliczność, czy to rzeczywiście pozwana poświadczyła swoim podpisem odbiór wydanej decyzji administracyjnej, nie mogła wpłynąć na treść rozstrzygnięcia, a prowadzenie postępowania dowodowego w tym zakresie było niedopuszczalne. Z tej przyczyny zarzuty naruszenia prawa procesowego są bezzasadne.

Podsumowując należy podkreślić, iż istnienie po stronie pozwanych obowiązku uiszczenia opłat rocznych za użytkowanie wieczyste nie budzi żadnych wątpliwości i pozwani obowiązku tego co do zasady nie kwestionowali. Bezsprzecznie również skarżący nie uiszcili opłaty za lata 2010 i 2011, choćby w wysokości obowiązującej przed aktualizacją. Samo stwierdzenie braku prawidłowego doręczenia decyzji nie ma żadnego znaczenia dla oceny, czy wysokość ustalonej w niej opłaty jest właściwa, a jedynie wpływa na określenie początku biegu terminu do wniesienia odwołania. Słusznie zauważył Sąd pierwszej instancji, iż w momencie kiedy pozwani uzyskali wiedzę o treści decyzji, jeżeli kwestionowali jej prawidłowość, winni wnieść odwołanie zgodnie z trybem przewidzianym procedurą administracyjną, czego do chwili obecnej nie uczynili.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 oraz art. 105 § 2 kpc, zasądzając od solidarnie pozwanych na rzecz powoda zwrot wynagrodzenia radcy prawnego wg stawki określonej zgodnie z § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie...” z dnia 28 września 2002r. (Dz.U. Nr 163, poz.1348).